YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (suuri jaosto)

13 päivänä heinäkuuta 2004 *

Asiassa C-262/02,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään H. van Lier, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

jota tukee

Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta, asiamiehenään K. Manji, avustajanaan barrister K. Beal,

väliintulijana,

vastaan

Ranskan tasavalta, asiamiehinään G. de Bergues ja R. Loosli-Surrans,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

jossa kantaja vaatii yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut EY:n perustamissopimuksen 59 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 49 artikla) mukaisia velvoitteitaan, koska se on asettanut muiden jäsenvaltioiden alueella järjestettäviä urheilutapahtumia koskeville ranskalaisten televisiokanavien televisiolähetyksille Ranskassa edellytyksen, jonka mukaan kyseisistä lähetyksistä on ennalta poistettava alkoholijuomien mainokset,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (suuri jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti V. Skouris, jaostojen puheenjohtajat P. Jann (esittelevä tuomari), A. Rosas, C. Gulmann, J.-P. Puissochet ja J. N. Cunha Rodrigues sekä tuomarit R. Schintgen, S. von Bahr ja R. Silva de Lapuerta,

julkisasiamies: A. Tizzano,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies M. Múgica Arzamendi,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan komission, asiamiehinään H. van Lier ja W. Wils, Ranskan tasavallan, asiamiehinään G. de Bergues ja R. Loosli-Surrans, sekä Yhdistyneen kuningaskunnan, asiamiehenään K. Manji, avustajanaan barrister P. Harris, 25.11.2003 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 11.3.2004 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut EY 226 artiklan nojalla kanteen, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 16.7.2002 ja jossa yhteisöjen tuomioistuinta vaaditaan toteamaan, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut EY:n perustamissopimuksen 59 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 49 artikla) mukaisia velvoitteitaan, koska se on asettanut muiden jäsenvaltioiden alueella järjestettäviä urheilutapahtumia koskeville ranskalaisten televisiokanavien televisiolähetyksille Ranskassa edellytyksen, jonka mukaan kyseisistä lähetyksistä on ennalta poistettava alkoholijuomien mainokset.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Aineellisoikeudelliset säännökset

2 Ranskan 10.1.1991 annetulla loi n° 91-32 relative à la lutte contre le tabagisme et l'alcoolisme -nimisellä lailla (tupakkariippuvuuden ja alkoholismin vastaisia toimia koskeva laki) eli ns. Evin-lailla (*Journal Officiel de la République Française* (jäljempänä JORF) 12.1.1991, s. 615; jäljempänä Evin-laki) on muutettu muun muassa code des débits de boissons -nimisen lain (anniskeluoikeuksia koskeva laki) L.17–L.21 §:ää, joilla on rajoitettu tiettyjen alkoholijuomien mainontaa, eli niiden juomien, joiden alkoholipitoisuus on korkeampi kuin 1,2°.

3 Kyseisten säännösten mukaan alkoholijuomien suora tai epäsuora televisiomainonta on kiellettyä, ja tämä kielto toistetaan lisäksi 27.3.1992 annetun décret n° 92-280 pris pour l'application de l'article 27 de la loi du 30 septembre 1986 relative à la liberté de communication et fixant les principes généraux concernant le régime applicable à la publicité et au parrainage -nimisen asetuksen (viestinnän vapaudesta 30.9.1986 annetun lain 27 §:n soveltamisesta sekä mainontaan ja sponsorointiin sovellettavan säännöstön yleisistä periaatteista annettu asetus; JORF 28.3.1992, s. 4313) 8 §:ssä.

4 Mainonnan muut muodot on sen sijaan hyväksytty Ranskan lainsäädännössä. Alkoholijuomien mainonta on siten sallittua esimerkiksi lehdissä, radiossa (tiettyjä kellonaikoja lukuun ottamatta) tai julisteissa ja kylteissä, joihin luetaan mukaan urheilukentille ja -halleihin sijoitetut mainostaulut ynnä muut.

5 Ranskan rikosoikeuden mukaan Evin-lain rikkominen katsotaan rikkomukseksi (délit).

Menettelymääräykset

6 Ranskan 30.9.1986 annetun loi n° 86-1067 relative à la liberté de communication -nimisen lain (viestinnän vapautta koskeva laki) eli niin sanotun Léotard-lain (JORF 1.10.1986, s. 11755) 42 §:n 1 momentin mukaan Conseil supérieur de l'audiovisuel -nimisen elimen (audiovisuaalisen viestinnän neuvosto; jäljempänä CSA) on valvottava Evin-lain soveltamista. CSA voi tältä osin vaatia televisiopalvelujen jakelijoita noudattamaan velvollisuuksiaan, ja jos nämä eivät noudata niille asetettuja vaatimuksia, CSA voi määrätä kyseisille televisiopalvelujen jakelijoille hallinnollisia seuraamuksia. CSA voi lisäksi saattaa kaikki tällaisten jakelijoiden suorittamat rikokset virallisen syyttäjän käsiteltäviksi.

Soveltamissäännökset

7 Ranskan viranomaiset, eli CSA ja nuoriso- ja urheiluasioista vastaava ministeriö, sekä toisaalta ranskalaiset televisiokanavat laativat vuonna 1995 käytännesäännöt, jotka julkaistiin *Bulletin officiel du ministère de la Jeunesse et des Sports* -lehdessä (nuoriso- ja urheiluasioista vastaavan ministeriön virallinen lehti) ja jotka koskivat Evin-lain säännösten tulkintaa siltä osin kuin kyse on näiden säännösten soveltamisesta ulkomailla järjestettävien urheilutapahtumien televisiolähetyksiin (eli suoriin lähetyksiin tai edelleenlähettämiseen), kun alkoholijuomien mainontaa on nähtävissä kyseisten urheilutapahtumien aikana esimerkiksi mainostauluissa tai urheilijoiden asuissa ja kun ne voivat näin ollen sisältää tässä laissa tarkoitettua alkoholijuomien epäsuoraa televisiomainontaa.

8 Nämä käytännesäännöt eivät ole oikeudellisesti sitovia, mutta niissä esitetään, että kun kyse on ulkomailla järjestettävistä kahden maan välisistä tapahtumista, joita näissä käytännesäännöissä kutsutaan muiksi tapahtumiksi, ranskalaisten televisiolähetystoiminnan harjoittajien sekä kaikkien muiden Ranskan lain alaisuuteen kuuluvien osapuolten (jäljempänä yhdessä ranskalaiset televisiolähetystoiminnan harjoittajat), jotka eivät voi vaikuttaa kuvausolosuhteisiin, on ryhdyttävä käytettävissä oleviin toimenpiteisiin estääkseen sen, että lähetyksessä näkyy alkoholijuomien tuotemerkkejä. Ranskalaisen televisiolähetystoiminnan harjoittajan on edelleenlähettämisoikeudet saadessaan siten ilmoitettava ulkomaisille sopimuskumppaneilleen Ranskan lainsäädännön vaatimuksista sekä kyseisten käytännesääntöjen määräyksistä. Kyseisen televisiolähetystoiminnan harjoittajan on lisäksi tosiasiallisten mahdollisuuksiensa mukaan ennen urheilutapahtuman lähettämistä tiedusteltava edelleenlähettämisoikeuksien haltijalta kyseisen urheilutapahtuman järjestämispaikalla olevista mainoksista. Televisiolähetystoiminnan harjoittajan on lopuksi käytettävä saatavilla olevia teknisiä menetelmiä siten, että alkoholijuomia koskevien mainostaulujen näkyminen televisiossa vältetään.

9 Mitä sitä vastoin tulee ulkomailla järjestettäviin monikansallisiin tapahtumiin, ranskalaisten televisiolähetystoiminnan harjoittajien ei voida katsoa myöntyneen kuvaruudussa näkyvään mainontaan silloin, kun ne lähettävät kuvia, joiden kuvausolosuhteisiin ne eivät voi vaikuttaa.

10 Tässä asiassa sovellettavassa käytännesääntöjen versiossa monikansalliset tapahtumat määritellään tapahtumiksi, "joita koskevat kuvat lähetetään edelleen hyvin monessa maassa, jolloin kuvien ei voida katsoa olevan suunnattuja pääasiallisesti ranskalaiselle yleisölle". Kahden maan väliset tapahtumat on sitä vastoin määritelty "muiksi kuin edellisessä kohdassa mainituiksi ulkomailla järjestettäviksi tapahtumiksi, kun edelleenlähettäminen on suunnattu erityisesti ranskalaiselle yleisölle".

11 Asiakirja-aineistosta ilmenee, että CSA on käytännesääntöjen laatimisen lisäksi kääntynyt ranskalaisten televisiolähetystoiminnan harjoittajien puoleen, jotta nämä vaatisivat alkoholijuomia koskevien mainostaulujen poistamista tai luopuisivat kokonaan kyseessä olevan tapahtuman edelleenlähettämisestä. Kyseinen elin on ainakin yhdessä tapauksessa saattanut asian virallisen syyttäjän käsiteltäväksi, jotta tämä nostaisi syytteen ranskalaista televisiolähetystoiminnan harjoittajaa vastaan. Kyseisten käytännesääntöjen antamisen jälkeen CSA on kuitenkin vain kerran ryhtynyt toimiin tällaista televisiolähetystoiminnan harjoittajaa vastaan, ja tämä tapahtui lokakuussa 1996.

Oikeudenkäyntiä edeltänyt menettely

12 Varattuaan Ranskan tasavallalle tilaisuuden huomautusten esittämiseen komissio lähetti kyseiselle jäsenvaltiolle 21.11.1996 perustellun lausunnon, joka koski sitä, että Ranskassa kaupan pidettäviä alkoholijuomia koskevan televisiomainonnan kieltäminen siltä osin kuin kyse on epäsuorasta televisiomainonnasta, joka on seurausta mainostaulujen näkymisestä kuvaruudussa muiden jäsenvaltioiden alueella järjestettäviä kahden maan välisiä urheilutapahtumia edelleenlähetettäessä, vaikuttaa komission mielestä olevan vastoin palvelujen tarjoamisen vapautta. Kyseistä jäsenvaltiota kehotettiin lisäksi toteuttamaan tämän perustellun lausunnon noudattamiseksi vaadittavat toimenpiteet kahden kuukauden määräajassa lausunnon tiedoksiantamisesta lukien.

13 Komission ja Ranskan viranomaisten yhteydenpito jatkui tämän jälkeen, ja viimeksi mainitut viranomaiset muokkasivat käytännesääntöjä monin tavoin.

14 Todettuaan kuitenkin, että Evin-lain soveltamiseen liittyi edelleen käytännön ongelmia ja että Ranskan viranomaisten ehdottamat muutokset eivät olleet omiaan ratkaisemaan niitä, komissio päätti nostaa nyt esillä olevan jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen.

15 EY:n tuomioistuimen perussäännön 37 artiklan ensimmäisen kohdan ja yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 93 artiklan 1 kohdan nojalla Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta hyväksyttiin yhteisöjen tuomioistuimen presidentin 3.12.2002 antamalla määräyksellä väliintulijaksi tukemaan komission vaatimuksia.

Kanne

16 Komissio esittää kanteensa tueksi vain yhden kanneperusteen, joka perustuu siihen, että Ranskan säännökset, joilla kielletään Ranskassa kaupan pidettäviä alkoholijuomia koskeva televisiomainonta siltä osin kuin kyse on epäsuorasta televisiomainonnasta, joka on seurausta mainostaulujen näkymisestä kuvaruudussa muiden jäsenvaltioiden alueella järjestettäviä kahden maan välisiä urheilutapahtumia edelleenlähetettäessä (jäljempänä kyseessä oleva televisiomainontaa koskeva säännöstö), ovat perustamissopimuksen 59 artiklan vastaisia.

Asianosaisten ja väliintulijan lausumat

17 Komissio ja Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus väittävät, että televisiomainontaa koskeva Ranskan säännöstö on perustamissopimuksen 59 artiklan vastainen.

18 Kyseinen säännöstö sisältää nimittäin rajoituksia mainospalvelujen sekä televisio-ohjelmien lähettämistä koskevien palvelujen tarjoamisen vapaudelle.

19 Vaikka tämä säännöstö voi periaatteessa olla oikeutettu kansanterveyden suojelua koskevien syiden takia, kuten on myönnetty EY:n perustamissopimuksen 56 artiklan 1 kohdassa (josta on muutettuna tullut EY 46 artiklan 1 kohta), luettuna yhdessä EY:n perustamissopimuksen 66 artiklan kanssa (josta on tullut EY 55 artikla), tällainen säännöstö on kuitenkin suhteellisuusperiaatteen vastainen.

20 Ranskan hallitus väittää sitä vastoin, että televisiomainontaa koskeva Ranskan säännöstö ei ole perustamissopimuksen 59 artiklan vastainen.

21 Vaikka kyseinen säännöstö sisältää perustamissopimuksen 59 artiklassa tarkoitetun rajoituksen, säännöstö on joka tapauksessa oikeutettu kansanterveyden suojelua koskevien perusteiden takia sekä sovellettavien säännösten kiertämisen estämiseksi. Ranskan hallitus väittää lisäksi, että tällainen säännöstö on oikeassa suhteessa tavoiteltuihin päämääriin nähden.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

22 Perustamissopimuksen 59 artiklassa vaaditaan palvelujen tarjoamisen vapautta koskevien kaikkien rajoitusten poistamista, vaikka niitä sovellettaisiin erotuksetta sekä kotimaisiin palvelujen tarjoajiin että muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneisiin palvelujen tarjoajiin, jos näillä rajoituksilla estetään toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneen ja siellä vastaavanlaisia palveluja lainmukaisesti tarjoavan henkilön toiminta tai haitataan muutoin tätä toimintaa (ks. vastaavasti asia C-76/90, Säger, tuomio 25.7.1991, Kok. 1991, s. I-4221, 12 kohta ja asia C-58/98, Corsten, tuomio 3.10.2000, Kok. 2000, s. I-7919, 33 kohta). Lisäksi palvelujen tarjoamisen vapaudesta hyötyvät sekä palvelujen tarjoaja että niiden vastaanottaja (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat 286/82 ja 26/83, Luisi ja Carbone, tuomio 31.1.1984, Kok. 1984, s. 377, Kok. Ep. VII, s. 455, 16 kohta).

23 Palvelujen tarjoamisen vapautta voidaan yhdenmukaistavien yhteisön toimien puuttuessa kuitenkin rajoittaa kansallisilla säännöksillä, jotka ovat perusteltuja syistä, jotka on mainittu perustamissopimuksen 56 artiklan 1 kohdassa, luettuna yhdessä perustamissopimuksen 66 artiklan kanssa, tai yleistä etua koskevista pakottavista syistä (ks. vastaavasti asia C-243/01, Gambelli ym., tuomio 6.11.2003, 60 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

24 Tältä osin on jäsenvaltioiden asiana päättää kansanterveyden suojelun tasosta sekä tavasta, jolla kyseinen taso on tarkoitus saavuttaa. Jäsenvaltioiden on kuitenkin tältä osin noudatettava perustamissopimuksessa asetettuja rajoja ja erityisesti suhteellisuusperiaatetta (ks. yhdistetyt asiat C-1/90 ja C-176/90, Aragonesa de Publicidad Exterior ja Publivía, tuomio 25.7.1991, Kok. 1991, s. I-4151, Kok. Ep. XI, s. I-387, 16 kohta), mikä edellyttää, että noudatetut toimet ovat omiaan takaamaan niillä tavoiteltavan päämäärän toteutumisen ja että niillä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen tämän päämäärän saavuttamiseksi (ks. erityisesti em. asia Säger, tuomion 15 kohta; yhdistetyt asiat C-369/96 ja C-376/96, Arblade ym., tuomio 23.11.1999, Kok. 1999, s. I-8453, 35 kohta; em. asia Corsten, tuomion 39 kohta ja asia C-390/99, Canal Satélite Digital, tuomio 22.1.2002, Kok. 2002, s. I-607, 33 kohta).

25 Koska alaa koskevia yhdenmukaistavia yhteisön toimia ei ole olemassa, käsiteltävänä olevassa asiassa on siis sen arvioimiseksi, onko komission esittämä kanneperuste perusteltu, tarkasteltava vuorotellen kolmea seikkaa, eli sitä, onko kyseessä perustamissopimuksen 59 artiklassa tarkoitettu rajoitus, mahdollisuutta oikeuttaa kyseessä oleva televisiomainontaa koskeva Ranskan säännöstö perustamissopimuksen 56 artiklan 1 kohdan perusteella, luettuna yhdessä perustamissopimuksen 66 artiklan kanssa, sekä kyseisen säännöstön oikeasuhteisuutta.

26 Ensiksi on todettava, että televisiomainontaa koskeva Ranskan säännöstö muodostaa perustamissopimuksen 59 artiklassa tarkoitetun rajoituksen palvelujen tarjoamisen vapaudelle. Tällä säännöstöllä nimittäin rajoitetaan mainospalvelujen tarjoamisen vapautta, sillä mainostaulujen omistajien on ennalta kieltäydyttävä kaikista alkoholijuomia koskevista mainoksista silloin kun urheilutapahtuma voidaan edelleenlähettää Ranskassa. Toisaalta tällä samalla säännöstöllä estetään televisio-ohjelmien lähettämistä koskevien palvelujen tarjoaminen. Ranskalaisten lähetystoiminnan harjoittajien on nimittäin kieltäydyttävä kaikkien sellaisten urheilutapahtumien edelleenlähettämisestä, joiden aikana on näkyvissä Ranskassa kaupan pidettävien alkoholijuomien mainoksia. Lisäksi Ranskan ulkopuolella järjestettävien urheilutapahtumien järjestäjät eivät voi myydä edelleenlähettämisoikeuksia ranskalaisille lähetystoiminnan harjoittajille silloin kun tällaisiin tapahtumiin keskittyneiden televisio-ohjelmien lähettäminen voi sisältää kyseisten alkoholijuomien epäsuoraa televisiomainontaa.

27 Ranskan hallituksen väitettä, jolla se on pyrkinyt torjumaan kyseisen säännöstön katsomisen perustamissopimuksen 59 artiklassa tarkoitetuksi rajoitukseksi, ei voida tältä osin hyväksyä.

28 Vaikka pitää paikkansa, että on teknisesti mahdollista käsitellä kuvia siten, että alkoholijuomia mainostavat mainostaulut kätketään mainostaulukohtaisesti, tällais-

ten tekniikoiden käyttäminen merkitsisi kuitenkin suuria lisäkuluja ranskalaisille televisiolähetystoiminnan harjoittajille, kuten Ranskan hallitus sitä paitsi myönsi istunnossa.

29 Mitä sitten tulee väitteeseen, jonka mukaan kyseessä oleva televisiomainontaa koskeva Ranskan säännöstö koskee syrjimättömällä tavalla paitsi Ranskassa valmistettuja alkoholijuomia myös mistä hyvänsä muualta peräisin olevia alkoholijuomia silloin kun niitä pidetään kaupan Ranskan alueella, on riittävää todeta, että kun kyse on palvelujen tarjoamisen vapaudesta, ainoastaan kyseessä olevan palvelun alkuperällä voi olla merkitystä käsiteltävänä olevassa asiassa.

30 Toiseksi on todettava, että televisiomainontaa koskevalla Ranskan säännöstöllä tavoitellaan perustamissopimuksen 56 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun kansanterveyden suojeluun liittyvää tavoitetta, kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 69 kohdassa selkeästi todennut. Toimilla, joilla rajoitetaan mahdollisuuksia mainostaa alkoholijuomia ja pyritään siis estämään alkoholin väärinkäyttöä, suojellaan nimittäin kansanterveyttä (ks. asia 152/78, komissio v. Ranska, tuomio 10.7.1980, Kok. 1980, s. 2299, 17 kohta; em. yhdistetyt asiat Aragonesa de Publicidad Exterior ja Publivía, tuomion 15 kohta ja asia C-405/98, Gourmet International Products, tuomio 8.3.2001, Kok. 2001, s. I-1795, 27 kohta).

31 Kolmanneksi on myös tärkeää todeta, että televisiomainontaa koskeva Ranskan säännöstö on omiaan takaamaan sen kansanterveyden suojelua koskevan päämäärän saavuttamisen, johon kyseisellä säännöstöllä pyritään. Lisäksi tällä säännöstöllä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen tällaisen päämäärän saavuttamiseksi. Kyseisellä säännöstöllä nimittäin rajoitetaan tilanteita, joissa alkoholijuomia koskevia mainos-

tauluja voidaan nähdä televisiossa, ja sillä voidaan tämän takia vähentää tällaisten viestien lähettämistä, mikä siten vähentää tilanteita, joissa televisionkatsojat voivat tulla houkutelluiksi kuluttamaan alkoholijuomia.

32 Väitteitä, jotka komissio ja Yhdistynyt kuningaskunta ovat esittäneet osoittaakseen kyseisen säännöstön olevan suhteellisuusperiaatteen vastainen, ei voida tältä osin hyväksyä.

33 Mitä sitten tulee väitteeseen, jonka mukaan televisiomainontaa koskeva Ranskan säännöstö on epäjohdonmukainen, koska sitä sovelletaan ainoastaan alkoholijuomiin, joiden alkoholipitoisuus on korkeampi kuin 1,2°, koska se koskee ainoastaan televisiomainontaa ja koska sitä ei sovelleta tupakkaa koskevaan mainontaan, on riittävää todeta, että jäsenvaltioiden asiana on päättää kansanterveyden suojelun tasosta sekä tavasta, jolla kyseinen taso on tarkoitus saavuttaa (ks. em. yhdistetyt asiat Aragonesa de Publicidad Exterior ja Publivía, tuomion 16 kohta).

34 Sen väitteen osalta, jonka mukaan kyseisestä säännöstöstä olisi käytännössä seurauksena se, että tapahtumia ei voitaisi lähettää kokonaisuudessaan, vaikka olisi käytettävissä vähemmän rajoittavia toimenpiteitä taata kansanterveyden suojelu, on todettava, että julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksensa 103 ja 104 kohdassa esittämistä syistä — ottaen huomioon tällä hetkellä käytettävissä olevat tekniset keinot ja toisaalta niistä aiheutuvat huomattavat kulut — tällä hetkellä ei ole käytettävissä vähemmän rajoittavaa toimenpidettä, jonka avulla voitaisiin estää tai kätkeä alkoholijuomia koskeva epäsuora televisiomainonta, joka on seurausta mainostauluista, jotka näkyvät urheilutapahtumia edelleenlähetettäessä. Koska tämä mainonta näkyy kuvaruuduissa vain äkillisesti ja ainoastaan muutaman sekunnin ajan, sen sisältöä ei voida valvoa, eikä kuvaruudussa näkyvän mainosviestin yhteyteen voida lisätä alkoholin liiallisesta käytöstä aiheutuvia vaaroja koskevia varoituksia.

35 Mitä sitten tulee väitteeseen, jonka mukaan televisiomainontaa koskeva Ranskan säännöstö johtaa siihen, että alkoholijuomia koskeva mainonta on sallittua tilanteissa, joissa ranskalaisen yleisön absoluuttinen lukumäärältä on hyvin suuri (monikansalliset tapahtumat), kun taas se on kiellettyä silloin, kun ranskalainen yleisö on lukumäärältään pienempi (kahden maan väliset tapahtumat), on riittävää todeta, että kun kyseisessä säännöstössä kielto rajoitetaan epäsuoraan mainontaan, jota näytetään erityisesti ranskalaiselle yleisölle suunnattuja urheilutapahtumia edelleenlähetettäessä, ja kun mainonta voidaan siis näiden urheilutapahtumien osalta kohdistaa pelkästään tähän yleisöön, kyseinen toimenpide on tämän johdosta vähemmän vahingollinen palvelujen tarjoamisen vapaudelle ja näin ollen oikeammassa suhteessa tavoiteltuun päämäärään nähden.

36 Sama koskee väitettä, jonka mukaan televisiomainontaa koskevaa Ranskan kyseistä säännöstöä sovelletaan käytännössä ainoastaan Ranskassa kaupan pidettävien alkoholijuomien televisiomainontaan. Kun riidanalainen kielto on rajoitettu Ranskassa kaupan pidettävien tavaroiden mainontaan ja kun tämän kiellon soveltamisalaa on täten rajoitettu, palvelujen tarjoamisen vapautta koskevat rajoitukset vähenevät, ja ne ovat näin ollen oikeammassa suhteessa tavoiteltuun päämäärään nähden.

37 Sen väitteen osalta, jonka mukaan alkoholijuomia koskeva mainonta on sallittua joissain jäsenvaltioissa, on todettava, että kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 106 kohdassa selkeästi esittänyt, se, että jäsenvaltio asettaa määräyksiä, jotka eivät ole yhtä ankaria kuin toisen jäsenvaltion asettamat määräykset, ei merkitse, että nämä toisen jäsenvaltion määräykset rikkoisivat suhteellisuusperiaatetta (asia C-384/93, Alpine Investments, tuomio 10.5.1995, Kok. 1995, s. I-1141, 51 kohta).

38 Mitä sitten tulee väitteeseen, jonka mukaan mainontaa koskevan Ranskan säännöstön soveltaminen voisi johtaa päällekkäisyyteen sen valvonnan kanssa, joka on jo suoritettu toisessa jäsenvaltiossa noudatettavien menettelytapojen perusteella,

on todettava, että kuten julkisasiamies on lausunut ratkaisuehdotuksensa 105 kohdassa, jos jäsenvaltio, jossa urheilutapahtuma järjestetään, kieltää alkoholia mainostavien mainostaulujen kuvien lähettämisen, kyseinen tapahtuma voidaan edelleenlähettää Ranskassa ilman valvonnan tarvetta. Jos tällaista kieltoa ei sen sijaan ole siinä jäsenvaltiossa, jossa kyseinen tapahtuma järjestetään, Ranskan viranomaiset suorittavat yksin kyseistä valvontaa.

39 Sen väitteen osalta, jonka mukaan jotkut kyseisen säännöstön säännökset ovat moniselitteisiä, on lopuksi riittävää todeta, että julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksensa 91 kohdassa esittämien syiden johdosta kyseessä olevat säännökset ovat riittävän selkeitä ja täsmällisiä. Kyseisessä televisiomainontaa koskevassa säännöstössä rajataan nimittäin asianomaisten lähetystoiminnan harjoittajien kannalta riittävän tarkasti ne tapaukset, joissa urheilutapahtumien edelleenlähettäminen on kiellettyä.

40 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että sitä ainoaa kanneperustetta, jonka komissio on kanteensa tueksi esittänyt, ei voida hyväksyä, ja kanne on näin ollen hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

41 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska Ranskan tasavalta on vaatinut komission velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska komissio on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Kyseisen artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan nojalla Yhdistynyt kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (suuri jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Kanne hylätään.**

2) **Euroopan yhteisöjen komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

3) **Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Skouris	Jann	Rosas
Gulmann	Puissochet	Cunha Rodrigues
Schintgen	von Bahr	Silva de Lapuerta

Julistettiin Luxemburgissa 13 päivänä heinäkuuta 2004.

R. Grass — kirjaaja

V. Skouris — presidentti